

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Januarium, Februarium, Martium

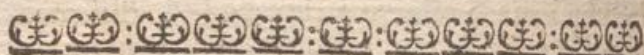
Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 10. De memoria mortis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60495](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60495)

Martius.

DIES X.

De memoria Mortis.

L

Ecclesi. 7. 4.

Memorare novissima tua, inquit spiritus sanctus; & in æternum non peccabis. DEUS, qui nec falli, nec fallere potest, hoc asserit. Ipse, à peccato nobis cavendi remedium suggerit, unaque id optimum esse, præstat. Ratio, id esse facillimum ostendit, & fides præsentissimum, certissimumque esse docet. An non igitur ratio, & fides nos deficit, si eo uti negligimus? quantumvis amarum, molestumque remedium aliquod sit; si securum est, malumque grave, suave censei meretur. Peccatum est malum grande, quia infinita ex eo damna proveniunt, quæ in æternitatem usque sese extendunt: Remedium securum est, cum DEUS ipse pro ejus effectu spondeat: quid igitur excusationis asserre possumus, si tam facili remedio non utamur? ut malum non eveniat, plus non requiritur, quam ejusdem effectus considerare. Memento mortis, dicit Dominus, & amplius non peccabis. Ex animi levitate peri-

perire cupit, qui modici etiam sumptus Martius.
remedium admittere renuit.

II. Si cogitaremus, effectum peccati esse posse malam mortem, & certissimum mortis effectum esse infelicem æternitatem, possemusne peccatum amare? possemusne id non odisse? an non omnibus tum corporis, tum animi viribus illud evitare eniteremur? Perversa animi affectio, & cæcitas hominis peccatum ipsi reddere jucundum possunt; extrema miseria reddere mortem ipsi optabilem potest; sed nihil ei terribilius videri debet, quàm mors peccato juncta; cum hæc procul dubio in æternam desitura sit infelicitatem. Si vitæ tuæ frequenter peccatum junxeris, morti quoque probabiliter tuæ id sociabis. Versus illam partem arbor cadet, in quam inclinat. In eo statu plerumque morimur, in quo vivimus: si inclinasti in partem peccati, lapsus quoque tuus in peccato erit. Atque hæc unio res est omnium terribilissima; cum ejus terminus sit infernus. Si terminus iste timorem tibi incutit, cur viam non fugis, quæ eò te ducit, nisi quòd hoc non perpendas?

III. Quisnam ille homo est, ut ut parùm prudens sit, qui pridie, quàm sententia feratur in causa, in qua de omnibus
ejus

Martius.

ejus bonis honore, & vita ageretur, tamen insultare, vel offendere auderet judicem, qui eum aut felicem, aut infelicem reddere potest? Nemo sanè in ullo prorsus statura invenitur; qui non quamvis diem Considerare queat, ut talem, qua Deus sententiam vel æternæ felicitatis in eum fortasse pronuntiaturus sit, ita ut nemo contrariam sententiam rueri possit. Auderèntne talis nihilominus, cum forsitan intra aliquot momenta supremo judici sistendus sit, eundem offendere? auderèntue illum irritare, si hac de re cogitaret? & cur tu de ea non cogitas, nisi stupidus, aut insanus haberi velis? Cogitatio de morte salutare illud semen est, quod servatore teste, diabolus omni conatu è Cordibus nostris evellere laborat, cum sibi persuasum habeat, id mirabiles fructus editurum. Cur non etiam nos omni vi contendimus, ut id in corde conservemus? an nobis minorem utilitatem affert salus nostra, quam illi nostra pernicies?

Cum frequens mortis cogitatio medium sit tutum æquè, ac facile, malæ mortis effectus prævertendi, statue eo uti.

Utinam saperent, & intelligerent, ac novissima præviderent. Deut c. 32. v. 29.
Sem-

Semper extremum diem debemus metuere, quem nunquam possumus prævidere
Martino,
Greg. Hom. 11.

DIES XI.

De Examine peccatorum occultorum.

In iudicio particulari.

I.

PEccata nostra graviora non erunt materia omnium maximè metuenda severi illius Examinis, quod post mortem subibimus; sed illa, quæ nobis minùs fuere cognita: Cum enim illorum gravitas ea nobis videnda, sentiendâque proponat, faciliùs quoque nobis horrorem incutiet, eaque per pœnitentiam expiandi desiderium inspirabit: posteriora verò cum ignorantia affectata, & proin vituperio digna nobis regat, potentiam ea derestandi, & pœnitentiam de ijs agendi nobis adimit. Quàm multa peccata nostri ipsorum amor quotidie nobis occultat, & notitiæ nostræ subtrahit. Verùm hæc ignorantia nos culpa non eximit, cum potius è malitia, quàm imbecillitate nostra proveniat; quam etiam
su.